

El professor savi i el país de les meravelles (i II)

written by Jaume Gras i Bartrolí | 19 de novembre de 2023

Es pot llegir el primer article [en aquí](#).

El darrer economista demògraf català que va tenir una mirada pròpia de la catalanitat, dels catalans com a subjectes nacionals, com la que tenen els letons d'ells mateixos amb relació als russos, va ser Josep Antoni Vandellòs (1899-1950). Vandellòs sabia comptar i sabia diferenciar que en el cistell de fruita del mas podia haver-hi pomes i peres. I altres fruites en un mateix cistell/territori. Per aquest motiu va vaticinar l'amenaça de substitució si no s'esmerçava el baix índex de natalitat. Ho va preveure en els treballs *Catalunya, poble decadent* (1935) i *La immigració a Catalunya* (1935). Era una seriosa advertència sobre la importància que té la política demogràfica d'un país per garantir la personalitat històrica i la seva pervivència com a tal. El demògraf, que també es movia en el marc mental d'una autonomia, en aquest cas republicana, sabia distingir entre naturals, estrangers i forasters i no ho resumia tot a una qüestió de figures administratives com ens van encolomar amb allò de *Ciudadans de Catalunya, ja soc aquí!* l'any 1977. La política demogràfica de la Catalunya dels autonomistes s'ha resumit amb un parell o tres d'eslògans publicitaris i una cançó d'en Jaume Sisa. On és el problema?

Vandellòs deia que, de continuar aquella dinàmica, l'any 1964 es produiria el sorpasso. És a dir, la minorització. L'any 1935 Vandellòs no podia imaginar l'esclat de la guerra i sobretot les terribles conseqüències. No podia preveure el que va succeir amb l'arribada massiva de persones de l'Espanya meridional en plena dictadura. Una allau extraordinari que va alterar, en només dues dècades, l'estructura social, cultural

i lingüística del país. També sociopolítica, està clar, i si no observeu els resultats electorals del 21 de desembre de 2017 a moltíssimes ciutats de l'àrea metropolitana i a les capitals de segons quines comarques.

No voldria ser impertinent amb la visió optimista del senyor Mas Colell, però hi ha un sector que funciona també molt bé a casa nostra i que no el va esmentar. És el relacionat amb les drogues. També genera força PIB i, d'una manera o altra, es transforma en activitat econòmica. Més luxe patrimonial pels *capos*, que sembla que els hi encanta el nostre país, més activitat per centenars o milers de noiets, petits distribuïdors o "agents comercials" que fan arribar el producte al consumidor, que també tenen finalment les seves despeses i generen PIB; més necessitats sanitàries per afrontar les seqüeles de la droga, sobretot mentals, i més venda d'alcohol que també hi fa el pes en aquest món tan delicat de l'excitació.

No sé si ho sap el senyor l'exconseller, però en matèria de droga estem molt ben posicionats. Som líders en producció de marihuana i també en el consum de cocaïna, en l'àmbit europeu. Devem estar també entre els primers del continent en matèria de distracció sexual i altres diversions similars derivades del versàtil món del turisme del qual també som *number one* de l'Espanya que ens succiona 60 milions d'euros cada dia i que ell, si ho esmenta, ho fa de puntetes. Catalunya cada cop s'assembla més a la comarca d'Osona, on s'engreixen els porcs i es socialitzen els purins. El PIB també va molt bé, està clar. Tot ajuda.

L'exconseller deu tenir una informació daurada des de la seva atalaia privilegiada perquè a la resta dels humans ens és difícil detectar un bon futur si ens fixem, per exemple, en els carrers de la capital. Els carrers, ho sabem quan viatgem, són un mirall de la societat i els de Barcelona no diuen pas que aquest sigui un país amb perspectiva de res. Els carrers de Barcelona, i el país en general, són una mostra de

menyspreu descomunal inusual cap a la ciutadania. I en aquest cas, això no és culpa de Madrid.

No pot ser que el rovell de l'ou d'aquest centre econòmic que diuen que va com un tro mostri tanta pobresa. La brutícia *grafitera* és a tots els barris i poblacions i és un senyal de malestar en el qual els incívics es troben més a gust. El pixum a cada cantonada, també. Com ho són els contenidors d'escombraries farcits de deixalles dia i nit. No són cap demostració d'excel·lència. Per si no ho sap el senyor Mas Colell, Barcelona, la capital d'aquest país que va un llamp, també és líder en altres sectors: líders en *okupació* d'habitatges, a molta distància de Madrid; líders en soroll i en contaminació, malgrat els milers de bicicletes i patinets que empaiten sovint els vianants per tot arreu; líders a Espanya en persones sense llar que els acollim als carrers; primers també en terrasses a les voreres i places i en gossos per habitant que defequen i orinen per tot arreu; en bars –més de 10 mil–. Líders en mala educació, en *ni-nis* i amb un nivell de Tercer Món en coneixement lector dels alumnes. Una administració que ni té capacitat per desplegar i complir cap llei més enllà de la redacció dels plans urbanístics, com hem vist amb el desgavell i incompliment de l'ensenyament en català a les escoles, no demostra capacitat per res. Els barruts ja han tirat la tovallola com ho demostra que tota l'escola de FP es faci en castellà des de fa molts anys.

Jo crec que el senyor Mas Colell coneix bé tot el que manifestem i ho esmenta en el seu article però com un fet tangencial i complementari. El que penso que no valora prou bé és el fet que tant **Barcelona com l'àrea metropolitana, és la més densa de tot Europa. És un territori molt més dens que la franja de Gaza.** Hi ha més amuntegament que a Gaza, la qual cosa no vol dir que hi hagi el mateix patiment, està clar que no. És un senyal de qualsevol cosa menys de benestar. Són números i percentatges.

Ara bé, de totes les consideracions expressades per

l'il·lustre professor la que més sorprèn és la referència al País Basc per parlar precisament de demografia i de densitat. **Sobretot perquè els bascos no tenen res a veure amb la gerontocràcia econòmica i política catalana amb relació a la gestió que han fet al respecte.** En els darrers 45 anys, l'increment de la població ha estat molt més racional i no ha arribat ni al 7%, mentre que els nostres, no els hi ha fet res que el país augmentés més del 40% per satisfer les seves necessitats econòmiques del moment, sense cap preocupació per empobrir-lo econòmicament o desvirtuar-lo nacionalment. El País Basc té una qualitat de vida molt superior i està molt més cohesionat, també, entre altre motius, perquè s'han guanyat bastant més el respecte dels castellans.

Encara hi ha més detalls cridaners d'aquesta comparativa amb el País Basc. Per arrodonir-ho ens diu això: "Crec que un volum excessiu de la població no és dels nostres problemes principals. Una Catalunya de 9 milions tindria la densitat d'Euskadi avui. Seria assumible si fos pausat i ben acompanyat per polítiques d'habitatge i transport".

Vaig ràpidament a Google per confirmar aquesta dada del País Basc i observo que sobre el paper té raó. El País Basc té **2,25 milions d'habitants** i una densitat de **307 habitants/km²**. Catalunya acaba d'estrenar la xifra màgica dels **8 milions** i té una densitat de **243 habitants/km²**.

Tots sabem, però, que amb els números es poden fer mil i una combinatòries per justificar el que no es pot justificar. És cert que existeix un estret marge diferencial de 60 habitants per km² entre ambdues comunitats, però també ho és que només a la comarca del Barcelonès, **que té 150 km²**, hi cabrien tots els ciutadans bascos –sense incloure els de Navarra– que viuen en una superfície de **7.300 km²**. La ciutat més densa d'Euskadi és Bilbao, amb 8 mil habitants per km², mentre la nostra estimada

Barcelona en té 17 mil/km² de mitjana amb molts barris amb 40 mil.

Precisament, ara que Catalunya deu ser dels països d'occident on hi ha més fires de la pobresa als suburbis, on centenars de "catalans" venen des de botons fins a pintes sense dents per reunir algun euro complementari; ara que podem observar cada dia els especialistes en recollir ferralla que pul·lulen com hologrames perduts pels carrers de les ciutats; ara que la venda de material fals o robat ambulant, venda descontrolada, però sindicada, s'ha estabilitzat a l'alça arreu, els nostres autonomistes més furibunds, autèntics ionquis de la cobdícia, en volen més de mà d'obra excedent. No tenen límit. Necessiten més gent de fora per poder seguir fent bullir la seva olla, incapaços de lluitar decididament amb qui escura les butxaques dels contribuents catalans.

Tots sabem que la colla autonomista sempre durà col·locades les ulleres relativistes per poder fer-se l'orni i justificar la seva irresponsabilitat històrica i ens dirà que tot això que constatem cada dia, des de fa massa anys, no existeix. Només és una percepció i una exageració i que no ens cal preocupar-nos. Que ho tenen tot controlat: on va a parar!

La tràgica veritat, és que, de moment, és ben cert.

La farsa està ben controlada.